

WESELE STANISŁAWA WYSPIAŃSKIEGO WEDŁUG JANA STAŃDY

20 listopada 1900 roku w podkrakowskiej wsi Bronowice w związek małżeński wstąpili Lucjan Rydel, znany krakowski poeta i dramaturg, oraz Jadwiga Mikołajczykówna z chłopskiego bronowickiego rodu. Z uwagi na status społeczny i kulturalny pana młodego wydarzenie odnotowane zostało w annałach towarzyskich podwawelskiego grodu. I być może pozostałoby jednozdaniową notką w biografii Lucjana Rydla i dziejach społecznych Krakowa, gdyby nie jeden z zaproszonych gości, stojący skromnie na uboczu i oparty o drzwi bacznie

obserwujący przebieg zdarzeń w izbie weselnej. Jego sztukę zobaczyli na scenie Teatru Miejskiego w Krakowie 16 marca 1901 roku.

Gościem tym był Stanisław Wyspiański, który w oparciu o swoje obserwacje napisał, a potem wystawił dramat w trzech aktach wierszem zatytułowany *Wesele*. W listopadzie ubiegłego roku minęło, a w marcu roku bieżącego mija dokładnie 110 lat od tamtych wydarzeń.

Wizja wesela według Wyspiańskiego, celne dialogi, pojawiające się wśród gości zjawy działają do dziś bardzo mocno na

wyobraźnię czytelników, widzów teatralnych, znawców tematu i zwykłych ludzi. Działają też na wyobraźnię artystów uprawiających różne dziedziny i gatunki sztuki. Jednym z tych artystów był krakowski malarz i grafik Jan Stańda (1912–1987). Zafascynowany *Weselem* Stanisława Wyspiańskiego wykonał w latach 1972–1983 cykl 25 drzeworytniczych ekslibrisów opartych na scenach z tego dramatu. Przy okazji wspomnianych rocznic warto przypomnieć ten bardzo rzadko prezentowany cykl.

Andrzej Znamirowski

1972, op. 63

1975, op. 90

1975, op. 91

1975, op. 92

1975, op. 93

1975, op. 94

1975, op. 95

1975, op. 96

1975, op. 97

1975, op. 98

1975, op. 101

1975, op. 102

1975, op. 103

1975, op. 104

1975, op. 105

1976, op. 107

1976, op. 108

1976, op. 109

1976, op. 110

1976, op. 113

1977, op. 114

1979, op. 118

1980, op. 119

1982, op. 140

1983, op. 146